

MÚSICA HORIZONTAL

REGGAE... R.I.P.

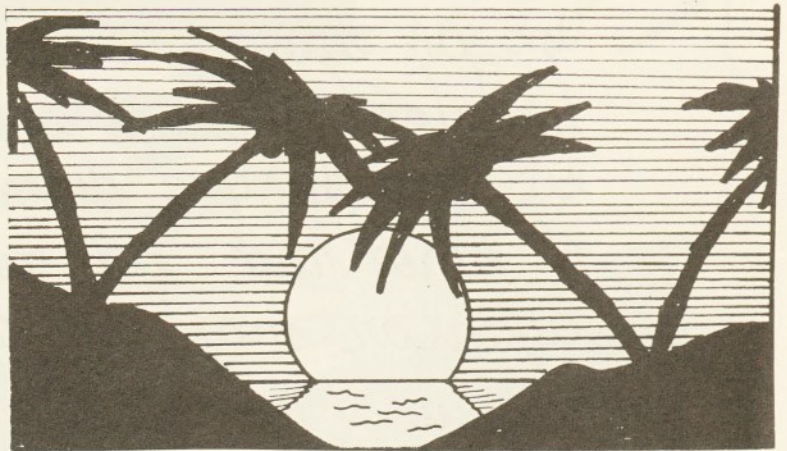
En el darrers temps hem vist com un nou estil que podia significar un doll d'aire fresc pel pop i el rock, com és el reggae, va perdent força... es va esveïnt. Anys enrera el reggae tingué una acceptació notable en els cercles musicals europeus, ben segur degut a l'afany o la necessitat de molts grups de cercar nous horitzons. També perquè suposava un nou mercat, és clar. No només hom adaptà o s'influencià per l'estil sino que bandes de tnyosos negres jamaicans passaren als llocs davanters de l'actualitat musical. Semblava que el reggae tindria aquesta mena de protagonisme de forma permanent, però darrerament es comença a deixar de banda i a prostituir barrejant-lo amb ritmes de discoteca, donat que també el reggae és una música molt rítmica. Pluja d'estiu, senzillament. Bandes com els anglesos UB40 han agafat el reggae com a estil exclusiu, però amb alguna trista excepció. En un principi, Police estava fortament influenciat pel reggae (deien que practicaven el "reggae blanc"); Altra gent, ha enregistrat temes en reggae de manera esporàdica, com Rolling Stones, 10 CC., Led Zeppelin, Traffic, Bob Dylan, Yoko Ono, Herbie Mann, Denny Kirwan... fins i tot Víctor Manuel (seriu!). I a més, és clar, bandes jamaicanes, portadores unes del "boom" i d'altres del "boom" sorgides.

Hem pogut comprovar també que no era cert el que semblava: ha resultat que Bob Marley era el reggae i no que Bob Marley & The Wailers fóssin tant sols la banda capdavantera del moviment. Mort Marley, s'ha vist clar; Marley era Marley i no ocupava cap plaça de rei que fos hereditària. Sino tindriem Peter Tosh coronat.

Fent una mica d'història, podem dir que el reggae neix a Jamaica a principis dels seixanta, fruit d'una transformació d'un altre estil genuí de la illa, l'ska, el qual havia sorgit de la unió de dos altres estils, com eren el calipso i el mento, tipus de música per entretenir i fer passar vetllades els turistes que passaven temporades a Jamaica.

Música eminentment de protesta i popular, el reggae neix als suburbis de Kingston, la capital, on es viu una tremenda dèria per tocar música, a més de la de fumar marihuana. Tothom vol ser músic de reggae. Al ser la majoria pobres, i bastant, es formen grups senzillament vocals, i quan s'ha d'enregistrar hom

s'acompanya del grup instrumental de torn. Dos xicots que no sobresortien ni molt menys entre la multitud melòmana, eren Bob Marley i Peter Tosh. També havien format un grupet en un principi vocal i, el veure que la cosa anava endavant, també amb instruments propis. Juntament amb un altre company, un tal Bunny Livingstone, formen The Wailers. I anaven enregistrant discos... i més discos (a Jamaica).

A principis dels setantes, un burgeset del món discogràfic que de tant en tant es deixava caure per Jamaica, Chris Clackwell, propietari d'un petit segell anglès, Island records, veu el reggae i als Wailers com un producie exportable. Però anteriorment ja hi havia hagut alguns intents, amb èxit, d'entrar el reggae al mercat europeu. Coneguts dels Wailers, noms com Johnny Nash, Jimmy Cliff o Desmond Dekker ja havien entrat a les llistes de vendes del vell continent.

L'any 73 els Wailers enregistren el primer llarga durada amb Island i Chris Blackwell (Catch a Fire). L'any següent Peter Tosh deixa la banda per fer-s'ho en solitari, però amb més pena que glòria, fins que, per allò que dèiem del "boom" del reggae, els Rolling Stones l'apadrinen i el llencen a la fama. Però els que ara ja eren Bob Marley & the Wailers ja havien conquerit Europa amb el seu estil. Més tard, gent jamaicana com Toots & The Maytals o Third World que ja portaven carrera a les seves espatlles engrossaven el moviment del reggae, que, a més de moviment musical comporta fortes connotacions religioses també, però això ja seria un altre punt i es faria massa llarg i pesat.

Una vida efímera, la del reggae a Europa, encara que exitosa, i que, com la fera ferida i cansada, retorna al seu ceu per curar-se i tornar a sortir o per acabar de morir, que mai no se sap prou bé. J.C.

Un dels concerts més interessants que s'han produït per les nostres rodalies, exactament a Barcelona, ha estat el de Bob Dylan i Carles Santana que es va fer el passat dia vint-i-vuit a la nit i que va començar com ja és força estrany inclús una miqueta abans d'hora, a les nou trenta més o menys i que va estar encapçalada per la Celeste Carballo, una rockera sudamericana que va amenitzar al públic assistent durant mitja hora amb el seu potent heavy metal. A les deu de la nit va saltar dalt de l'escenari Carles Santana acompanyat d'una nombrosa banda, que va tocar durant dues hores sense ser la primera de gran qualitat, o sia que la podríem considerar un pel monotona, cosa que va canviar de caire totalment a la segona hora on van jugar un paper fonamen-

tal els dos percussionistes de la banda tancant l'actuació amb una peça que va estar dedicada a la ciutat de Barcelona, era la coneguda peça anomenada "Europa".

Com era d'esperar, després d'en Santana va pujar a l'escenari Bob Dylan, que amb tot i això es va fer esperar durant quaranta minuts. Era un Bob Dylan prou desconegut sense les ulleres fosques i la caçadora de cuir que el venien caracteritzant en aquesta última etapa, apareixent amb una levita hebrea negra y una banda com es de costum bastant reduïda però amb un component força interessant, l'ex-rolling Mike Taylor a la guitarra solista. Dylan va intercanviar temes del passat i d'avui, tan amb la banda com en solitari. L'actuació va ésser simplement fantàstica, amb la duració de dues ho-

res, acabant amb la peça Blowin in the wind, aquí traduïda com "Escolta-ho en el vent", interpretada per en Dylan i en Santana i els corsos van ser cantats per els assistents.

Notícia fresca i quasi en exclusiva nostre és la de la propera actuació dels heavy-metaleros Baron Rojo a Mollet del Vallès; el que no puc garantir és el dia exacte però ben segur que serà el disset o

el divuit d'agost. Recorda: a Mollet, el proper mes d'agost tots els rockeros teniu la marxa garantitzada.

Recordeu també que ja ha sortit l'últim single dels Bulldog al mercat: "Baila swing" un disc amb veritable ritme d'estiu encara que pot ser una mica massa comercial però amb tot i això força recomanable per incloure en la teva discografia. Recordeu també que hi hagut una nova reedició del LP de Loquillo y los Intocables degut a la seva gran demanda i que ja fa prop de dos mesos encara que no amb massa èxit el segon LP dels Siniestro Total també molt recomanable amb temes tan divertits com "A quién eyacula Dios le ayuda", "Ay, Carol" "Nena yo soy un artista" y "No somos de Monforte".

Esteve Arenas